

Prædiken til dåbsgudstjeneste for konfirmander januar 2017

Sognepræst Marianne Juel Maagaard

Jeg talte for noget tid siden med en gammel mand. Han var vokset op i dyb fattigdom hos en enlig mor på Vesterbro. Som lille dreng fik han en farlig lungesygdom, og derfor blev han sendt væk på sanatorium, sådan et slags hospital, for at blive rask. Sanatoriet lå i Jylland, og den her lille dreng på seks år skulle sige farvel til sin mor og vide, at de ikke ville se hinanden i måske ½ år. Moren havde det frygteligt. Og derfor skrev hun et brev til sin dreng. Han kunne læse lidt, så det blev et kort brev. Der stod bare: ”Jeg elsker dig. Kærlig hilsen din mor”. Det lagde hun øverst i hans lille kuffert, så det var det første, han så, da han ankom til sanatoriet. Og drengen gemte det brev under sin pude. Hver dag tog han det frem og læste det for sig

selv. I dag siger han, at det var den lille seddel, der reddede hans liv.

I får også en lille seddel i dag. Om den redder jeres liv, kan vi ikke vide nu. Men det er i hvert fald en seddel, I skal tage med jer ud i livet. Det er jeres dåbsattest. På den står der, at I er døbt – og det vil sige, at indholdet af jeres seddel og drengens lille seddel er det samme. Elsket var han af sin mor, og elsket er I af Gud, men i dag får I også at vide, at det er sådan, det er. I har det endda sort på hvidt. Og skulle I komme i tvivl, skulle I glemme det, så kan I altid tage jeres seddel frem og kigge lidt på den.

Og der kan godt blive brug for det. For I vokser op i en verden, som så gerne vil måle og veje jer. I vil i de næste ti år blive pisatestet og nationaltestet. I vil skulle tage terminsprøver og afgangsprøver og køreprøver. I skal på en eller anden måde overleve på de sociale medier uden at blive alt for kvæstet. Og der står en lang række af mennesker og instanser, som vil prøve at overbevise jer om, at I kun er noget, når I

præsterer noget. Når i uddanner jer og arbejder og betaler jeres skat. Som vil måle jer ikke ud fra hvem, I er, men hvad I yder.

Det, som jeres lille seddel fortæller jer, er, at I godt kan læne jer lidt tilbage og tage det roligt. I er nemlig allerede noget. Det med kristendommen, det er ikke som sådan en slags eksamen, I ved, hvor man rystende og koldsvedende kommer hen til det grønne bord og censor kigger vurderende op og ned af én og siger: nåå, vis os nu hvad du kan, så skal vi se, hvad vi kan give dig af karakter. Nej, i kristendommen er der nok en censor og et grønt bord. Men når vi træder hen til bordet, giver censor os hånden og siger: Tillykke. Du har fået 12. Må vi nu høre, hvad du kan.

SKAM. Interessant at en serie om unge vælger lige den titel. Skam. Som egentlig er et af de grundbegreber, vi forholder os til i kirken. Vi skammer os, når vi selv eller andre ser ind på vores liv, og vi ikke synes, der er noget godt at se. Når vi ikke føler os gode nok, smarte

nok, drittkul nok, når vi føler os dumme og små, når vi har for mange bumser eller for lidt thighgap eller for små overarme, så skammer vi os. Så synes vi ikke rigtigt, vi er noget. Så vil vi helst ikke ses.

Skam er der masser af i skam. Men der er også noget andet. Der er også mennesker, der ser hinanden og holder af hinanden, og venner som ser hen over det, som ikke var helt perfekt, og som alligevel holder ved og holder af.

Når I går ud herfra alle sammen, så bliver det med velsignelsen i ryggen. Og velsignelsen får I, der skal døbes også om lidt heroppe ved døbefonten. Den fortæller os, at Gud ser os. Altid. Gud ser os og smiler. I hans øjne er der måske rigeligt at skamme sig over, nemlig alle de gange vi opfører os som nogle dritsekke over for hinanden. Så må vi faktisk gerne skamme os. Men vi må ikke tro, at vi så ikke er noget, ikke er noget værd. For Gud vender ikke blikket væk. Han holder det fast på os, og han smiler. Det er velsignelsen, og det er kristendommens svar på skam. En Gud, der ser os, hele

os, og elsker os. Det kan I tage med jer hjem i dag. Det er en del af den gave, dåben er.

For 40 år siden fik min bror to gaver til jul, som han aldrig glemte. Han var dengang ni år. Den ene gave var en Playmobil ridderborg, som han blev vildt glad for. Det var simpelthen dengang hans største ønske, og den blev straks pakket ud og samlet. Derfor gik der lidt tid, inden han kom til den anden gave. Som viste sig at være en blå Kansas kedeldragt. Den blev han ikke ligeså glad for. Men vores far så på ham med et stort og lykkeligt smil og sagde: ”Den skal du ha’, fordi du nu er stor nok til at komme ud og hjælpe mig med at fodre grisene ude i stalden.” Ja, hvad skal man nu lige sige til det?

Alle jer der sidder her, omgivet af folk I holder af, har valgt, at I gerne vil døbes. Det betyder, at I i dag også får to gaver. Den første er umiddelbart dejlig at få, den anden skal I måske lige nærstudere, før I ved, hvad I skal stille op med.

Den første gave er, at I er elsket. Ikke kun af jeres familie, ikke kun af jeres bedste venner, men også af Gud selv. Det er vigtigt. Det er noget, I aldrig må glemme. Og I dag får I altså papir på, at det er sådan, det forholder sig. Og der er vidner, som har hørt og set, at den er god nok.

Det er jeres dåbsgave. Men det er ikke gjort med det. I dag får I også en opgave. Der går ud på at dele ud af det, I har fået. I er elsket. Så vis andre, hvad det vil sige at være elsket. Det er opgaven. Elsk Herren din gud af hele din sjæl og hele dit hjerte og hele dit sind – og din næste som dig selv. Og det er jo nemt nok, så længe det er dem, der sidder her og ser på jer med stolte og kærlige blikke. Eller når det er bedstevennerne. Det er straks lidt sværere, når det er dem, vi ikke kan lide. I har mange arbejdstimer foran jer, kan jeg godt garantere. Men jeg kan også godt garantere, at det er der jeres liv vil komme til at give mening, for alvor blive fyldt med mening: at det er når

I rækker ud og deler ud af det, I har fået. Nemt bliver det ikke.

Og det er derfor, I i dag får hjælp. Ikke i form af en blå Kansas kedeldragt, men i form af et løfte. Et løfte fra Gud selv til jer om, at han er med jer alle dage ind til verdens ende. Lad det løfte være jeres arbejdstøj, som I kan tage på hver dag.

I er Guds udvalgte, hellige og elskede. Ifør jer da disse ting: inderlig barmhjertighed, godhed, ydmyghed, mildhed, tålmodighed. Bær over med hinanden og tilgiv hinanden, hvis den ene har noget at bebrejde den anden. Som Herren tilgav jer, skal I også gøre. Men over alt dette skal I iføre jer kærligheden, som er fuldkommenhedens bånd.

(Kolossenserbrevet 3,12-15)